Lietas arhīva Nr. 1-0084-18/17
ECLI:LV:RIRT:2018:0507.1A33025217.4.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Siguldā 2018.gada 7.maijā

Rīgas rajona tiesas tiesnese Maija Dreimane rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka J.Lūkasa 2017.gada 23.oktobra lēmumu D57/01/512265841/1 (Nr.RPP-17-4143-ls).

Aprakstošā daļa

No administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem konstatējams, ka 2017.gada 4.septembrī, /adrese/, Rīgas pašvaldības policijas Ziemeļu pārvaldes inspektore Inta Mekša sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.512265841 par to, ka 2017.gada 4.septembrī plkst.19:18 transportlīdzeklis /TL marka/ ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, *novietots stāvēšanai /adrese/, nama pagalmā, ārpus koplietošanas ceļa vai to paplašinājuma, neievērojot "Ceļu satiksmes noteikumu" 114.punktu, u*n pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa (turpmāk- LAPK) 149[10] panta devīto daļu, Rīgas pašvaldības policijas Ziemeļu pārvaldes inspektore Inta Mekša uzlikusi naudas sodu trīsdesmit *euro* apmērā (lietas 6.lapa).

Nepiekrītot Protokolam-lēmumam, /pers. A/ (turpmāk- Sūdzības iesniedzējs) to apstrīdējis, iesniedzot sūdzību Rīgas pašvaldības policijā (turpmāk- Iestāde).

Ar Iestādes 2017.gada 23.oktobra lēmumu (turpmāk- Iestādes lēmums), atstāts negrozīts Protokols-lēmums, un sūdzība noraidīta, sekojošu argumentu dēļ (lietas 4.-5.lapa).

Iestāde konstatējusi, ka transportlīdzeklis /TL marka/ ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ (turpmāk - Transportlīdzeklis) novietots stāvēšanai ārpus ceļa, ārpus ceļa paplašinājuma.

Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk - CSN) 114.punkts nosaka, ka transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, - brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos.

Par CSN 114.punkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.[10] panta devītajā daļā.

Ņemot vērā norādīto, Amatpersona pieņēma Lēmumu, ar kuru Transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam), pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma (turpmāk - CSL) 43.[2] pantu, LAPK 214.[1] pantu un RPP 2016.gada 30.jūnija iekšējiem noteikumiem Nr.5-nts "Par amatpersonu tiesībām izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un pieņemt lēmumus par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 214.[1] panta pirmajā daļā minētajiem pārkāpumiem", uzlika naudas sodu trīsdesmit *euro* apmērā.

Cik tas objektīvi saprotams, sūdzībā norādīts, ka Transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai dzīvojamā zonā, kur netraucēja gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļu braukšanu. Iesniedzējs norāda, ka Transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai uz brauktuves paplašinājuma ar asfaltbetona segumu. Ņemot vērā minēto, Iesniedzējs lūdz atcelt Lēmumu.

Izvērtējot Iesniedzēja argumentus, norādāms turpmākais.

Saskaņā ar LAPK 286.panta pirmās daļas nosacījumiem, sūdzību vai protestu par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto lēmumu augstāka iestāde izskata rakstveida procesā 30 dienu laikā pēc sūdzības vai protesta saņemšanas, bet lietās par satiksmes noteikumu pārkāpumiem - pēc visu lietas materiālu saņemšanas.

CSL 19.panta pirmajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības,, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības; 41.panta pirmajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmi regulē un uzrauga policijas darbinieki un citas likumos un citos normatīvajos aktos tam pilnvarotas personas.

LAPK 243 .panta pirmā daļa nosaka, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kūms administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā; otrā daļa nosaka, ka iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, [..].

CSN 13.sadaļas "Ceļu satiksme dzīvojamas zonas" 141.punkta noteikts, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu. Savukārt 144.punktā minēts, ka šajā nodaļā minētās prasības attiecas arī uz daudzdzīvokļu namu pagalmiem.

No minētā izriet, ka stāvēšanai dzīvojamā zonā ir paredzēti stingrāki noteikumi, nekā to paredz CSN 11.sadaļas "Apstāšanās un stāvēšanas" normas. Ja dzīvojamajā zonā konstatēts tāds apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpums, kas regulēts kādā 11.sadaļas punktā (CSN 114.punktā), atbildība par šīs normas pārkāpšanu netiek izslēgta tikai tādēļ, ka pārkāpums noticis dzīvojamā zonā[1].

[..] ar tiesu praksē vairākkārt nostiprinātu judikatūru ir atzīts, ka uz dzīvojamām zonām attiecināmas gan CSN 11.nodaļā noteiktās prasības, gan papildus 13.nodaļā noteiktās prasības[2].

Tādējādi daudzdzīvokļu namu pagalmos, kuros ir spēkā dzīvojamām zonām paredzētie ceļu satiksmi regulējošie noteikumi, automašīnas vadītājam ir jāievēro arī citi CSN minētie apstāšanās un stāvēšanas noteikumi, [,.][3], t.i., konkrētā gadījumā arī CSN 114.punkta noteikumi.

Saskaņā ar CSL 1.panta pilnās daļas 3.punktu, ceļš ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (autoceļš, iela, prospekts, šķērsiela un tamlīdzīgas teritorijas visā platumā, ieskaitot brauktuvi, ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas). [..].

No minētā normatīvā akta definīcijas secināms, ka ceļa nomale ir ceļa sastāvdaļa, kas izbūvēta ceļu satiksmei.

Konkrētajā gadījumā Lēmumā norādītajā vietā brauktuvei nav speciāli izbūvētas nomales. Transportlīdzeklis novietots stāvēšanai apstādījumu teritorijā, kas sākas uzreiz aiz asfaltbetona brauktuves malas.

No administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem materiāliem - fotoattēliem un Lēmuma konstatējams, ka-Transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai ārpus ceļa vietā, kura nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī par brauktuves paplašinājumu - publiskajos apstādījumos.

Iesniedzēja arguments par to, ka Transportlīdzeklis netraucēja citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, ir Iesniedzēja subjektīvs viedoklis un konkrētajā gadījumā, lai konstatētu administratīvā pārkāpuma sastāvu nav nepieciešams konstatēt, ka Transportlīdzeklis traucē, pietiekams ir apstāklis, ka Transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai ārpus ceļa, ārpus ceļa paplašinājuma.

Tiesu praksē līdzīgos gadījumos ir atzīts, ka situācijā, kad vadītājs nolēmis novietot transportlīdzekli stāvēšanai konkrētā vietā, vadītājam vispirms ir jāpārliecinās par ceļu satiksmes režīmu konkrētajā vietā. [..] jebkuram transportlīdzekļa vadītājam novietojot stāvēšanai savu transportlīdzekli, neatkarīgi no savas rīcības motīviem, ir pienākums pārliecināties par transportlīdzekļu stāvēšanas režīmu konkrētajā ceļa posmā.[4]

Lietas izskatīšanas gaitā nav konstatēti LAPK 239.pantā noteiktie apstākļi, kas nepieļauj lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

LAPK 32.panta pirmā daļa nosaka, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Par LAPK 149.[10] panta devītās daļas pārkāpumu ir paredzēts tikai viens soda veids un apmērs - naudas sods trīsdesmit *euro* apmērā.

LAPK 22.pants nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Lai konkrētajā gadījumā sasniegtu LAPK 22.pantā noteikto administratīvā soda mērķi, secināms, ka Lēmums jāatstāj negrozīts.

Nepiekrītot Iestādes lēmumam Sūdzības iesniedzējs par Lēmumu iesniedzis sūdzību, lūdzot to atcelt (lietas 1.-2.lapa).

Norāda, ka administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums sastādīts: "par transportlīdzekļa /TL marka/, ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, novietošanu stāvēšanai "/adrese/, nama pagalmā ārpus koplietošanas ceļa vai to paplašinājuma", neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu "114." punktā noteiktās prasības."

Ministru Kabineta noteikumu (turpmāk - MK) Nr. 279, 11. panta "Apstāšanās un stāvēšana" 114. Punkts nosaka: "Transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, - brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos."

Sūdzībā bijis norādīts, ka transportlīdzeklis /TL marka/ ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ (turpmāk - transportlīdzeklis), 2017.gada 4.septembrī plkst.19:18 bija novietots stāvēšanai /adrese/, nama pagalmā uz ceļa paplašinājuma ar asfaltbetona segumu (sk. pielikumu nr.1, attēls nr.1), kā arī, ievērojot MK noteikumu Nr.279, 13.panta "Ceļu satiksme dzīvojamās zonās" 141.punktu: "Transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kurtas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu.".

Iesniedzējs sūdzībā norāda, ka: "transportlīdzekļa novietošanas brīdī citu, brīvu, tam paredzētu stāvvietu, nebija un izvēlētā stāvēšanas vieta netraucēja nedz gājēju, ne citu transportlīdzekļu pārvietošanos teritorijā, kā arī transportlīdzeklis atradās uz brauktuves paplašinājuma ar asfaltbetona segumu." Pamatojoties uz to, Iesniedzējs uzskata, ka nav pārkāpti MK noteikumu Nr.279 transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšanas prasības un aizliegumi.

Lēmumā apgalvots, ka "Iesniedzēja arguments par to, ka Transportlīdzeklis netraucēja citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, ir Iesniedzēja subjektīvs viedoklis un konkrētajā gadījumā, lai konstatētu administratīvā pārkāpuma sastāvu nav nepieciešams konstatēt, ka Transportlīdzeklis traucē, pietiekams ir apstāklis, ka Transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai ārpus ceļa, ārpus ceļa paplašinājuma."

Iesniedzējs norāda, ka, balstoties uz tiesu praksi līdzīgās lietās, MK noteikumu Nr.279 114.punkts nav tulkojams tādējādi, ka ar šo normu tiek aizliegta transportlīdzekļa novietošana ārpus ceļa. Šādas interpretācijas kļūdainums ir redzams no tā, ka gadījumā, ja atzīst, ka šādi ir jāsaprot tiesību norma, tad transportlīdzekli nevar novietot vietās, kurās nav izbūvēts ceļš, proti, nav pieļaujama transportlīdzekļu stāvēšana laukā, mežā, pagalmā, neizbūvētās teritorijās pie ēkām un citās vietās.[12]

Pamatojoties uz iepriekš minēto, pat ignorējot faktu par degradēta asfaltbetona seguma esamību zem transportlīdzekļa tā novietošanas vietā, Lēmumā paustais apgalvojums, ka "lai konstatētu administratīvā pārkāpuma sastāvu [..] pietiekams ir apstāklis, ka Transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai ārpus ceļa, ārpus ceļa paplašinājuma.", balstoties uz tiesu praksi, ir kļūdaina MK noteikumu Nr.279 114.punkta interpretācija. Minētais noteikumu punkts neaizliedz transportlīdzekļa novietošanu ārpus ceļa vai to paplašinājumu robežām.

Pamatojoties uz to, ka nav pārkāpts MK noteikumu Nr.279 114.punkts, uz kura pamata ir sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr.512265841, lūdzu atcelt RPP priekšnieka Jura Lūkasa Lēmumu nr.D57/01/512265841/1, saistībā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239. Panta 1. punktu - nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Ar Rīgas rajona tiesas tiesnese s 2017.gada 15.novembra lēmumu nolemts pieņemt sūdzības iesniedzēja iesniegto sūdzību un ierosināt tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā, un noteikt lietas izskatīšanu rakstveida procesā 2018.gada 7.maijā.

Lietas dalībniekiem paziņots par laiku, kad nolēmuma norakstu varēs saņemt tiesas kancelejā. Izskaidrots, ka lietas dalībniekiem ir tiesības iesniegt paskaidrojumus, pieteikt noraidījumu, lūgt izskatīt lietu tiesas sēdē, kā arī iesniegt citus ar lietas izskatīšanu saistītus pieteikumus vai lūgumus līdz 2017.gada 30.novembrim.

Līdz noteiktajam termiņam pieteikumi vai lūgumi tiesā netika saņemti. Noraidījums tiesnesim netika pieteikts.

2017.gada 1.decembrī tiesā saņemti Iestādes rakstveida paskaidrojumi par celto sūdzību.

Ņemot vērā Pieteicēja sūdzībā izteiktās pretenzijas, Iestāde paskaidro sekojošo:

2017.gada 4.septembrī plkst.19.18 Rīgā, pie nama /adrese/ pašvaldības policijas Ziemeļu pārvaldes inspektore J.Mekša konstatēja, ka transportlīdzeklis /TL marka/ ārvalsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, turpmāk tekstā saukts Transportlīdzeklis, novietots *stāvēšanai ārpus ceļa, ārpus ceļa paplašinājuma.*

Saskaņā ar Latvijas Republikas Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi", turpmāk tekstā saukti CSN, 114.punktu transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav,- brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa, turpmāk tekstā saukts LAPK, 149.[10]panta devītajā daļā paredzēta administratīvā atbildība par CSN 114.punkta prasību neievērošanu.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras LAPK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā

procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

LAPK- 243.[1]pantā noteikts, ka pierādīšanas līdzekļi ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi, personu liecības, eksperta atzinums, kompetentās institūcijas atzinums, dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātas ziņas, par faktiem, lietiskie pierādījumi.

Līdz ar to par pierādījumiem lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols - lēmums un foto attēli, kur redzams, ka Transportlīdzeklis novietots stāvēšanai Rīgā, pie nama /adrese/.

Jau Lēmumā Iestāde ir norādījusi, ka no administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem fotoattēliem ir skaidri un nepārprotami konstatējams, ka Transportlīdzeklis novietots stāvēšanai ārpus ceļa vietā, kura nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī par brauktuves paplašinājumu.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Iestāde uzskata, ka gan sākotnējais lēmums, gan arī pārsūdzētais Lēmums ir pieņemti pamatoti un ir likumīgi.

Ceļu satiksmes likuma 1.panta 8.punktā ir noteikts, ka Ceļu satiksmes noteikumi ir Ministru kabineta normatīvais akts, kas nosaka ceļu satiksmes kārtību un ir saistošs visām fiziskajām un juridiskajām personām.

Ceļu satiksmes likuma 19.pants nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Pie esošiem lietas faktiskiem apstākļiem Iestāde uzskata, ka Pieteicēja izdarīto pārkāpumu nevar uzskatīt par maznozīmīgu sekojošu iemeslu dēļ:

LAPK 21.panta pirmā daļa noteic, ka tad, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Ceļu satiksmē izdarīta pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu LAPK 21.panta otrā daļa paredz divus kritērijus: pirmkārt, par attiecīgo pārkāpumu paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit eiro; otrkārt, šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Latvijas Republikas Satversmes tiesa ir atzinusi, ka satiksmes drošību apdraudoša nodarījuma kaitīgums un bīstamība izpaužas tajā apstāklī, ka persona, kuras rīcībā ir paaugstinātas bīstamības avots - transportlīdzeklis, neievēro normatīvajos aktos ietvertos CSN vai transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumus un rezultātā tiek nodarīts kaitējums cilvēka dzīvībai, veselībai, kā arī sabiedrības drošībai. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta ceturto daļu katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka ari citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības.[1]

Viena no galvenajām tiesību normas pazīmēm ir tā, ka tiesību norma satur obligātus priekšrakstus jeb vispār saistošu regulējumu. Ar tiesību normu palīdzību, ievērojot taisnīguma un vienlīdzības principus, valsts panāk gan jau radušās, gan potenciālas interešu konflikta situācijas atrisinājumu.[2]

Iestāde konstatē, ka konkrētajā gadījumā LAPK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr.SKA-15/2009 ir atzinis, ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu.

Lai atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu saskaņā ar LAPK 21.pantu, nepieciešams konstatēt tādus konkrētajai lietai raksturīgus apstākļus, kuri gan neizslēdz administratīvā pārkāpuma esību (sastāvu), bet kuru dēļ jebkāda soda piemērošana attiecīgajā situācijā būtu pārmērīga vai neadekvāta. Konkrētā gadījumā Pieteicējam rīcībā nav konstatējami LAPK 33.panta pazīmes.

Saskaņā ar LAPK 32.panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Ņemot vērā iepriekš minēto, Iestāde uzskata, ka atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu pie konkrētā lietā esošiem apstākļiem, būtu pretrunā ar LAPK 22.pantu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus, un radītu haosu ceļu satiksmē.

Iestādes ir novērtējusi visus pierādījumus saskaņā ar LAPK 244.pantu, proti, novērtējusi pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas. Turklāt, kā atzīts administratīvo tiesu praksē, gan tiesas, gan iestādes pienākums ir uzklausīt privātpersonas apsvērumus, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkura izvirzītā argumenta pamatotību.

Pamatojoties uz iepriekš minētām tiesību normām un lietas faktiskiem apstākļiem, Iestāde **lūdz tiesu noraidīt /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 23.oktobra lēmumu Nr.RPP-17-4143-ls.**

M o t ī v u d a ļ a

Pārbaudījusi administratīvās lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā lēmuma pamatojumu, sūdzībā minētos argumentus, tiesa uzskata, ka sūdzība ir noraidāma un Iestādes lēmums atstājams negrozīts.

LAPK 289.[12] panta otrā daļa noteic, ka Rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1)atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;

2)atceļ lēmumu un izbeidz lietu;

3)atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;

4)groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

LAPK 289.[12] panta pirmajā daļā norādītos apstākļus, kas viennozīmīgi ir pamatu Iestādes lēmuma atcelšanai tiesa nekonstatē.

Izskatot sūdzību par Iestādes lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, tiesa pārbauda pārsūdzētā lēmuma likumību un pamatotību. Līdz ar to tiesa vērtē, vai pārsūdzētais lēmums atbilst tiesību normām un ir pamatots ar pārbaudītiem un pierādītiem faktiskajiem apstākļiem, proti, vai sūdzības iesniedzējs ir pamatoti atzīts par vainīgu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un piemērots atbilstošs administratīvais sods.

LAPK 272. pantā noteikts, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši

apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Atbilstoši LAPK 243.pantam iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, tādēļ tika izvērtēti materiāli, kas kalpo par pierādījumiem lietas izskatīšanā.

LAPK 243.panta pirmajā daļā noteikts, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras LAPK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

LAPK 149.^{10}panta "Apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšana" devītā daļā noteikts, ka par citu šajā kodeksā neminētu apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit *euro* apmērā.

Ceļu satiksmes noteikumu 114.punktā noteikts, ka transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos.

Lietā nav strīda par to, ka sūdzības iesniedzējs Protokolā-lēmumā norādītajā laikā un vietā bija novietojis stāvēšanai sev piederošo automašīnu /TL marka/ /reģistrācijas numurs/.

Lietā ir strīds par to, vai vieta, kurā bija novietots transportlīdzeklis, ir uzskatāma par ceļa paplašinājumu, kā arī ir strīds par to, vai, novietojot transportlīdzekli stāvēšanai ārpus ceļa, tiek apdraudēta ceļu satiksmes drošība, var tikt piemērotas Ceļu satiksmes noteikumu normas un konstatēts Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta pārkāpums.

Izvērtējot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, tiesa secina, ka administratīvā pārkāpuma lietā ir iegūti pietiekami pierādījumi, to apjoms un saturs atbilst normatīvo aktu prasībām, proti, lietas materiālos atrodas šādi pierādījumi:

- *2017.gada 4.septembra administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums* Nr.512265841, kurā fiksēts, ka 2017.gada 4.septembrī plkst.19:18 transportlīdzeklis /TL marka/ ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, novietots stāvēšanai /adrese/, nama pagalmā, ārpus koplietošanas ceļa vai to paplašinājuma, neievērojot "Ceļu satiksmes noteikumu" 114.punktu (lietas 6.lapa);

- *izdruka no personas ziņojuma par pārkāpumu* – transportlīdzekļa novietošanu neatļautā vietā-zaļā zonā (lietas 7.lapa);

-*Protokolam-lēmumam pievienotie fotouzņēmumi*, no kuriem nepārprotami un skaidri redzams, ka 2017.gada 4.septembrī Rīgā, pretī namam /adrese/ transportlīdzeklis /TL marka/ ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ ir pilnībā ar visiem četriem riteņiem novietots stāvēšanai, nobraucot no asfaltbetona brauktuves uz brauktuvei pieguļošās zaļās zonas, kas ir degradēta un bojāta, transportlīdzekļu novietošanas dēļ uz tās (lietas 8.-10.lapa).

Policijas darbinieka uzņemtajās fotogrāfijās nepārprotami ir redzams, ka Sūdzības iesniedzējs sev piederošo transportlīdzekli ir novietojis stāvēšanai uz zālāja, kas degradēts, ārpus brauktuves, bet nevis kā norādījis sūdzības iesniedzējs uz ceļa paplašinājuma ar asfaltbetona segumu.

Tiesa norāda, ka sūdzības iesniedzēja sūdzībai pievienotā fotoizdruka , kurā viņš atzīmējis transportlīdzekļa /reģistrācijas numurs/ atrašanās vietu protokola-lēmuma sastādīšanas laikā, nav vērtējama kā pierādījums lietā, tā uz konkrēti skatāmo administratīvā pārkāpuma lietu nav attiecināma. Fotogrāfijā redzama vieta, kas fiksēta 2017.gada 2.novembrī.

Iepazinusies ar administratīvā pārkāpuma protokolu, lietas materiālos esošajām fotogrāfijām kopsakarā ar pārējiem lietas materiāliem, tiesa atzīst par pierādītu, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā sūdzības iesniedzēja transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai ārpus ceļa vai tā paplašinājuma, proti, tas bija novietots stāvēšanai zaļajā zonā.

Tiesa noraida kā nepamatotu sūdzībās iesniedzēja argumentu par to, ka šajā gadījumā transportlīdzekli novietojis uz ceļa paplašinājuma ar asfaltbetona segumu.

Tāpat tiesa norāda, ka ar tiesu praksē vairākkārt nostiprinātu judikatūru ir atzīts, ka uz dzīvojamās zonām attiecināmas gan CSN 11.nodaļā noteiktās prasības, gan papildus 13.nodaļā, kas regulē ceļu satiksmi dzīvojamās zonās, noteiktās prasības (*sk. Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 27.janvāra spriedums lietā Nr.134008015; Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 24.maija spriedums lietāNr.142185511*)

No lietas materiāliem pievienotajām fotogrāfijām *(lietas 8.-10.lapa)* redzams, ka transportlīdzeklis ar visiem četriem riteņiem bija novietots stāvēšanai ārpus brauktuves vietā, kas nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī par brauktuves paplašinājumu. Transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai zaļajā teritorijā. Minētajā vietā arī nav izvietotas ceļa zīmes, kas norādītu, ka šī vieta ir stāvvieta vai speciāli izveidots brauktuves paplašinājums transportlīdzekļu novietošanai stāvēšanai.

Tiesa norāda, ka likumdevējs nevar sīki un kazuāli likuma normās uzskaitīt pilnīgi visas situācijas, kas varētu rasties, novietojot transportlīdzekļus stāvēšanai. Apstāklis, ka normatīvajos aktos nav tieši ierakstīts, ka transportlīdzekli aizliegts novietot zālienā, apstādījumos vai citās vietās, nerada transportlīdzekļa vadītājam tiesības novietot transportlīdzekli stāvēšanai jebkurā vietā, kur tas fiziski ir iespējams un transportlīdzekļa vadītāja subjektīvā vērtējumā netraucētu gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļu braukšanu. Ceļu satiksmes noteikumu 114.punktā ir konkrēti norādītas vietas, kur atļauts novietot transportlīdzekli stāvēšanai – uz ceļa (likumdevējs jēdzienu "ceļš" ir definējis Ceļu satiksmes likuma 1.panta 3.punktā), kur iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības, un speciāli izveidotos ceļa paplašinājumos. Šis uzskaitījums ir izsmeļošs. Tādējādi ir aizliegts novietot transportlīdzekli stāvēšanai ārpus ceļa vai tā paplašinājuma.

No lietā esošajām fotogrāfijām redzams, ka sūdzības iesniedzēja transportlīdzeklis novietots ārpus speciāli paredzētās stāvvietas dzīvojamā zonā, līdz ar ko sūdzības iesniedzējam novietojot automašīnu stāvēšanai, tā bija jānovieto brauktuves malā atbilstoši CSN 114.punkta prasībām, bet tā novietota uz zaļās zonas. Minētā vieta nav uzskatāma par speciālu stāvvietu, ne arī par nomali, tādēļ novietot transportlīdzekli stāvēšanai būtu pieļaujams brauktuves malā vietās, kur būtu iespējams piebraukt nepārkāpjot CSN prasības.

Tāpat no lietā esošajām fotogrāfijām redzams, ka šādu transportlīdzekļu darbību dēļ ir degradēti zālāji.

Ņemot vērā augstākminēto, tiesa atzīst, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis Protokolā-lēmumā fiksēto pārkāpumu un ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par pārkāpuma izdarīšanu, kas paredzēts Latvijas APK 149.^{10}panta devītajā daļā.

Tiesa atzīst, ka iestāde Lēmumā ir izvērtējusi visus lietā iegūtos pierādījumus un ņēmusi vērā aktuālās tiesu prakses atziņas līdzīgās lietās. Tiesas vērtējumā lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai secinātu, ka sūdzības iesniedzējs pamatoti ir saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 149.^{10} panta devītajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu.

LAPK 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Administratīvais sods ir atbildības līdzeklis, kura mērķis ir panākt, lai persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, tiktu audzināta likumu ievērošanas garā, kā arī veicināt to, lai tiesību pārkāpējs un citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

LAPK 149.^{10} panta devītajā daļā par izdarīto administratīvo pārkāpumu ir noteikts fiksēts naudas soda apmērs 30 *euro*. Tādējādi likumdevējs jau ir izdarījis lietderības apsvērumus, skaidri noteicis konkrētu piemērojamā naudas soda apmēru par šādu administratīvo pārkāpumu un sūdzības iesniedzējam ir uzlikts likumā noteiktais naudas sods.

Izvērtējusi pārējos sūdzībā ietvertos argumentus, tiesa uzskata, ka nav nepieciešams spriedumā detalizēti analizēt katru no tiem, jo tiesas ieskatā tie nav tik nozīmīgi un nevar ietekmēt nolēmumu šajā lietā.

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*skat. Augstākās tiesas Senāta 2010.gada 11.marta sprieduma lietā Nr.SKA-66/2010 14.punktu, 2012.gada 21.februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-186/2012 10.punktu, 2013.gada 1.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-584/2013 10.punktu*).

Konkrētajā gadījumā tiesa atzīst, ka Sūdzības iesniedzējam piemērotais naudas sods 30 *euro* apmērā ir atbilstošs LAPK noteiktajam.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar LAPK 289.^{12}., 289.^{13}., 289.^{17}., 289.^{18}pantu, tiesa

nosprieda

Atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka J.Lūkasa 2017.gada 23.oktobra lēmumu D57/01/512265841/1 (Nr.RPP-17-4143-ls), bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā 10 darba dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas Rīgas rajona tiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas rajona tiesā.

Sprieduma pieejamības diena 2018.gada 7.maijs.

Tiesnese M.Dreimane